

neprešlo jazykovou korektúrou

Mašiny spoločenského práva

Ivane Gibovej, 13.12. 2013
Euboslave Kočibálovej, 20.12.2013
Petre Némethovej, 20.12. 2013
Daši Bartekovej, 20.12.2013
Michaele Borovskej, 20.12. 2013
Nine Polakovičovej, 20.12. 2013
Michaele Zakuťanskej, 20.12. 2013

Venované zároveň každej ubolenej duši a Duchu, putujúcemu od človeka k človeku

Mašina spoločenského práva 1

Povedia Ti,
nemôžeš písať viac.
Keďže si porušil pravidlá etiky.
A pracovnej etiky.
A správy štátu.

A Ty sa spýtaš:
„Pravidlá akej Etiky?“

A Oni?
„Vyberte si otázky, my posúdime odpovede...“
A Ty vyberáš:

„Spali ste so ženami bez lásky?“
„Samozrejme.“
„Tak potom pri každej skutočnej... začínate súložou, kde bude láska odviata. Rozumiete nám?“
„Nie. Mám na to predsa právo...“
„To máte...“

Mašina spoločenského práva 2

- Koľko ste prečítali kníh?
- Dost'...
- Koľko démonov Vás už oslovilo?
- Myslíte cez tie knihy? – a: zasmial som sa. Viem, že *to* pritečie **cez to, čo robíte...**
- Takže... cez tie... *Vaše...* knihy.
- Neviem. Práve mi udrel do nosa pach môjho moču... Ale naposledy mi to cezo mňa povedalo: *Chlapec chce písať...*
- A potom?
- Mal som ťažkú noc.
- Vysvetlite.
- Nie. Radšej si pustím Idiota...
- Pustíte si Idiota? Nie je to kniha, jedna z najlepších? Ako vieme, jedna z najlepších podľa Vás...
- Je. Ale porozprávajme sa o mužovi, ktorý hrá pre mňa... Volá sa Iggy Pop. A hovoril som o jeho albume Idiot. Jednom z najťažších. Na pochopenie. Na uchopenie.
- *On nevie, kto ste.*
- *Ja viem, kto je on. Ved' v umení fungujeme... **Tak, tak.***

- Myslíš si, že je to zábavné? Stáť na tejto platforme? – áno, nebojte sa, ved' som povedal, ako práve doznieva prvá pieseň toho albumu, **že je jeden z najťažších na ustátie.**

Mašina spoločenského práva 3

Ako desaťročný som v hypnóze napísal:

Brian Jones. BRIAN JONES.

Doktorka nepovedala na to nič. Nevie, či vedela “kto to bol“. Hm, vedel som to vtedy ja? Myslím si, že áno. *Dajako som to vedel.*

ÁNO. Bol som iba v hypnóze. **A vtedy som ešte nevedel**, že ***niekedy*** človek dokáže povedať (alebo odrecitovať) text piesne, ktorú *počul len raz... naspamäť* o niekoľko rokov, keď ju bude počuť ***v rádiu...*** *Respektíve, prerecitovať ten text naspamäť popredu... pred spevákom... o niekoľko sekúnd.*

Takže rozumieme si?

Viem, že asi nie celkom.

Keď sa chceme rozprávať o svetoch démonov a mašine spoločenského práva!

Mašina spoločenského práva 4

Malé nezbedné dievčatko, ktoré malo osem, práve videlo niečo, čo údajne ešte nemalo. Videlo porno, a vôbec mu nerozumelo. Rozhodlo sa prísť za otcom, a spýtalo sa nezbedne, odvážne, a najmä ešte pravdivo cez to, čo sa rozhodlo jej detské vedomie považovať za pravdivé (rozumieme si v tejto vetnej konštrukcii dôsledne z hľadiska sociálnej filozofie?). A my pokračujeme cez ňu teda v týchto slovách:

- Tatino... je cikula nástrojom... dobrého... alebo zlého? Lebo som videla dievčatá... ktoré sa to nespýtali...

A jej otec sa ocitol najskôr v úsmeve dospelého muža v rokoch. Doslovne. Pretože mu to prišlo v prvej sekunde smiešne. No ihneď si uvedomil, že sa *to* spýtalo jeho dievčatko. Takže mu ten úsmev aj rýchlo zamrzol. *Jednoducho o ten úsmev prišiel.*

Jeho dievčatko!

A on vedel, že to videlo na jeho počítači, kde si zabudol vypnúť...

A zrazu vedel, že všetko je o ľudských hrách. A nemal jej to ako povedať.

A zrazu vedel, že všetko je o tom, kto zlomí toho druhého etiku a morálku pre niečo, čo zase niekto využíva, a pritom pri „takom malom dievčatku“ *musí povedať*:

- Cikula veľmi... ale naozaj veľmi záleží na samotnom chlapcovi alebo mužovi...

Ale dievča pokračovalo:

- Záleží bez nás?

A muž sa dostal do slepej uličky, preto sa „rozhodol, že povie čokoľvek, aby jeho dcéra zatiaľ čo najjednoduchšie zabudla“:

- Áno, v tom, čo si videla, dobro a zlo toho, čo majú chlapci medzi nohami, záležalo len na chlapcoch. Mužoch.

Ach, ten kto číta, pýtam sa cez teba:

AKO VEĽMI OTEC ZAVÁDZAL MALÚ?!

Mašina spoločenského práva 5

Budem k tebe férový. Ak chceš hrať so mnou slobodnú najvyššiu umeleckú hru (ktorá nie je otázkou peňazí, teda aspoň v začiatkoch, všakže, lenže umenie vždy pokračuje aj na platforme: ukáž nám dušu v okamihu, ktorý nazývame okamihom „**penetrácie voľby prípadu**“ – a tento výraz si s potešením **práve nevysvetlíme**, veď nie sme v súdnej sieni, sme len tam, kde si **to** čítaš:)...

Takže, takže:

Kedy Ti praskajú kosti?

Kedy Ti praskajú ramená?

Kedy Ti žmurkajú oči?

Vždy, povedzme, ako keby samé od seba!

Tak kedy?

Ak sa chceš vzbúriť... proti hlasu umeleckej - sociálnej a právnej pravdy, ktorá je len jedna... môžeš vždy vytočiť číslo mašiny spoločenského práva a veriť, že Tvoj obhajca povie:

„**Práve pri čítaní tohto krátkeho prípadu praskli ramená aj tým, ktorým včera ešte nepraskli, keď čítali 1 až 4.... ..**“

Ale ak Ti niečo práve prešlo ramenami, alebo Ti nimi stále prechádza...

Neviem, či Ti podať ruku, alebo sa Ťa báť, alebo Ti pogratulovať, alebo si iba ticho navzájom kúpiť ďalšiu kávu (alebo dobrý čaj o alebo po piatej...).

„**Nateraz som to však iba sám?**“

Možno by som Ti to aj želal, lebo viem koľko utrpenia ma stálo, kým som dospel k Mašinám spoločenského práva. Ale nepochybňujem, že milujem to, čo robím, teda to, čo píšem, a že to robím NAOZAJ.

A zrazu sa možno ozve:

Akoby šeptom... čosi podobné “SEJVI MI .II.”.

Save me in right way, darling – №§ - !

A potom povieš:

Raz. A Dva.:

- a píšeš ďalej -

Mašina spoločenského práva 6

Samozrejme, niektoré ženy sú nastavené iba na peniaze. Podľa toho sa správajú, podľa toho Ti hovoria svoje *entré*.

A ty môžeš byť "už" unavený muž, na to máš akékoľvek právo, nech si kdekoľvek, alebo kýmkoľvek.

Nepochybne, keď máš veľa, uvidíš ich viac. Bez toho, žeby viac znamenalo čokoľvek špecifické. Pretože sám **už** dobre vieš, že keď máš takú v posteli, tak či onak to preskenuje Tvoj Život.

A ty si zase budeš musieť vybojovať svoj život v tom, v čom ho môžeš stratiť.

Takže často chceš vidieť radšej tie chudobnejšie, ktoré „majú ešte dobré srdce“.

Pretože nikto nemôže spochybniť vieru „v dobré srdcia“. Nie, nie, ani ja:

Mimochodom, keď sme pri „JA“, ver mi, stráž si najmä jeho pravdivosť. **Akoľvek!**

Mašina spoločenského práva 7

Nieko Ti s vážnym pohľadom v biznis obleku povie:

- Pozri, ja idem po cigaretách...
- Ako to myslíš?
- Ty vieš, ako to myslím, kurva.
- Ja už nenadávam.
- Bod pre mňa.
- Sociálny tenis nehrám.
- Keď Ti niekto zaservuje do xichtu dvestovkou, nejde nehrať... – a povie to s takou sebaistotou, že dal akési (presne) nepomenované sociálne eso...

Mašina spoločenského práva 8

Vyraziš do mesta. Na hlavu si dáš čiapku so slovenským znakom, ktorú nájdeš na vešiaku *doma* (34-ročný človek má už domov akýsi otázny.. ak ho nemá vlastný.. i keď aj Ty *nejaký byt* vlastníš/aspoň z polovice/našťastie Tvoji rodičia v ňom majú *zmluvne* zakotvené doživotné právo pobytu), a veríš v nápravu, veríš tomu, že Ti dajú pokoj tvoji vlastní démoni v hlave.

A púšťáš si svoj album obľúbený album... „Svoj obľúbený“. A po prvý raz Ťa udrie rozdiel medzi Tvoj a Svoj!

A potom si spomenieš, že máš aj vlastnú pieseň. Vlastnú, do ktorej si prispel textom a spevom:

<http://www.youtube.com/watch?v=FqXFBA2Ej1U>

A niekto zvedavý, kto „napríklad“ ešte verí aj na farby myslenia, sa spýta:

„Tak chce byť videný viac ako miluje?“

Mašina spoločenského práva 9

Povedali Ti:

Diaľnica, Milan, diaľnica mysle a ducha...

A ja sa teda spýtam cez tvár nejakej maškary spoločenského práva, ktorú môžem niekedy uvidieť i reálne:

Už ste sa niekedy rútili po diaľnici s otcovou Lancia Kappa 2.0 5 Valve – niekedy po polnoci - stoštyridsatkou v ľavotočivej zákrute pred Považskou Bystricou v daždi? (Maximálku si v tú noc dosiahol okolo dvestovky:) ...keď Ťa obehlo zánovné BMW 5 s poznávacou značkou Dolného Kubína (z toho mesta bolo dievča/žena, dnes úspešná právnička, do ktorej si bol *tiež hlboko zamilovaný*...) a Ty si cítil hrozbu aquaplainingu tak bolestivo reálne... a trochu si začal na BMW strácať... *ale udržal si sa ho až na Tvoju odbočku.*

„Len som sa chcel previesť.

Otec o tom dodnes nevie (dúfam a myslím si)!“

Ach, ja a otec, a všetky tie sex príbehy o moci otca a matky pri prvom dieťati, **áno**, áno, pri druhom... to už zvykne byť iné. *Nemusí, môže.*

Ach, áno BMW z DK:

Zdravím Ťa, právnička z Dolného Kubína! Zdravím aj Hviezdoslava z Dolného Kubína... ale ten bol šéfom banky... Ach, Bože vo mne, ach, Satan vo mne, zostaňte v pokoji:

Ja nie som šéfom ničoho a dvakrát som už prekonal *poetickú Taxisovú priekopu (akoby na Veľkej Pardubickej)*, tak či onak, chlapani, muži a dievčatá *s takými priekopami v maskách*, aj bez masiek vlkov, líšok, králikov a iných postáv, **ktoré sú aj medzi ľuďmi často charakterovo tak skutočné: prosím Vás srdečne, neriešte môj kopec!**

A počujem iba smiech...

Nuž, dva, tri, štyri (*jednotku vynechávam! Počuje vôbec niekto?*):

Moja láska vyhráva na určitých typoch diaľníc.

A počujem iba ďalšie natiahnutie revolveru pri mojom spánku, chlapani a dievčatá, to vás „moje“ Duševné preteky nič nenaučili? - :

„Nie, nie. Nie, nie. A nein, non a no. Dubnica hotel č. 2, haha, grázli a iní plachí jedinci!“

A ty odpovedáš unavený, znechutený a nepoctený:

- Konečne mi niekto po rokoch povedal Milan sám za seba... A nie Miňo, Milanko, a všetky tie mená, ktoré Ťa niekedy jednoducho iba neberú často takého, aký si.

Kto z Vás by chcel so mnou “aspoň spať” (v mojom prípade je to často akoby “aspoň srať”... ako som už písal v Mašine 1) , ako sa odvážila jedna nemenovaná spisovateľka s knihou - „aj o sedimentoch v dušiach a iných ustanovizniach...” - ?! -

Lenže žena, ktorá Ti **„aspoň raz naozaj pomohla (hlboko životne)“** a má vilu na Kolibe v Bratislave, **by mohla namietat’:**

Pre mňa si Miňo. Nie si ani môj manžel, a poznám ťa od pätnástich...

A ja som niekedy o nej *tiež* sníval.

Tiež som sníval.

„Je mi jedno, čomu zo mňa povieš nie. Ty máš rodinu, dve malé deti, a tajomstvo si pochopila dávno predou mnou, keď Ti odišli hlasivky práve v okamihu najväčšej súťaže operných talentov na svete (toho času v Brazílii v Rio de Janeiro), kde si bola kvalifikovaná za Slovensko...“

Áno, stále som tu.

Áno, stále si tu.

Áno, o tom to často je. A ty a ja, my už vieme.

Aké je to, keď vnímaš celý svet, ako *tvoju-svoju* priekopu zla a nešťastia v jednom.

Problém je často v tom, že čím dlhšie si v takej priekope, tým dlhšie ju niekto, kto ťa miluje, musí vydržať zniesť...

Mašina spoločenského práva 10

Možno Ťa doháňajú všetky sľuby, ktoré si dal tým menším od Teba.

A možno sa iba utápaš v snoch, o tom, že nikto si nevšíma Tvoje „srdco-zlato“. Ale spýtaj sa sám:

Koľko víhercov je v hre o zlaté srdce?!

Žiadna odpoveď.

Pozri sa okolo seba. To je odpoveď.

Mašina spoločenského práva 11

Keď dosiahneš lásku, dávaj si pozor, aby si ju nesmeroval nesprávnym smerom.

Ak miluješ Ivanu, spýtaj sa, koľko Iván je v ponuke... ibaže, keď dostaneš do ruky knihu „jednej z Iván“ od vydavateľa, ktorý vydal „**Mapa a Územie**“, vieš, že párty ducha skončila. A začal ďalší skutočný boj o prežitie, pretože srdce *jednej Ivany* má cenu knihy, ktorú si ty sám zaradil do tridsiatky najlepších kníh Tvojho života...

Tak jej zažej tú najlepšiu lásku v ponuke, ktorú môže dosiahnuť, pretože tak to musí byť, pretože si jej napísal v ťažkom emočnom stave:

.. „že jej lásku-život budeš niesť na pleciah“ ..

A áno, budeš, nech už sa s Tebou nechce stretnúť: či už pre To, alebo iba preto.

Mašina spoločenského práva 12

Nevieš zase kde si. Nevieš zase na ktorej strane stojíš. A či vôbec ešte stojíš. Či si zase nespadol *pod nohy najbližšieho koňa*, či zase nebudeš mať „halucinácie“, ktoré budú opäť „takmer skutočné“. Asi ako keď si na psychiatrii v Považskej Bystrici bojoval o svoj život, aspoň si si to myslel v tej zasieťkovanej posteli, keď si počítal oká v sieti, aby si vydržal... dýchať. *Takmer ťa to (akoby?) uškrtilo... Zase raz. Vlastne si zase raz prehral. Akurát ty sa snažíš zakričať: „Ja už nehram, ja už dávno nehram“.*

„Ale Vy musíte **už** hrať...“

- *Vy ste povedali už? Zase niekto ďalší v rade povedal Už... Chce sa mi smiať, chce sa mi plakať, chce sa mi všetko možné, len už nie masturbovať (napriek tomu som 13.12. 2013 dvakrát masturboval... Je ťažké sa zbaviť niečoho, čo aj tak príde v snoch... lebo predtým toho už bolo príliš!). Počujete?!*

Mašina spoločenského práva 13

Máš dávno cez tridsať. A niečo Ťa začalo – opätovne **— —** skúšať cez všetky sľuby, ktoré si nesplnil? Cez všetko, čo si v živote urobil? *A ver*, toto nie je akože.

Čakáš na nejakú radu?

Ktorú zo žien, s ktorými si **naozaj** súložil, ktorú si **naozaj** miloval?! **Dvakrát naozaj** je odpoveď!

Vtedy môžeš získať znovu (akoby) dvakrát rovnakú šancu.

„Po každej pravej láske prichádza šanca (akoby) na druhú, ktorá sa znova môže stať skutočnou = aj bez poradia skutočnou!“

Bolo to „aspoň dvakrát“ aj u Teba?!

Prosím, skús mi porozumieť...

„Ale čo, ak vek stúpa... Čo ak sa rozvedie starý človek... Čo zostáva?!“

Vtedy môže prísť DUCH, vyslobodiť človeka zo samoty a dať mu filozofický dar. Naozaj veľké myšlienky vyslobodzujú a prebúdzajú dušu v každom veku!

Lenže ty tam nie si, keď zbytočne zvrátiš veľkosť poslednej vety “*do súboja*“. Možno je to vekom, ktorý ťa nepúšťa vyššie, možno je to len egom, a možno... Ti iba nie je súdené...

- Nie som si istý! Čo je to láska pri súložení? Keď, **už vieme**, dá sa súložiť aj akoby na život a na smrť.

Mašina spoločenského práva 14

Si unavený. Strašne unavený. Ale cítiš sa lepšie, lebo si pochopil, že už si **viac ako dvakrát naozaj miloval**. Možno, že si vtedy nemal toľko masturbovať. Možno si mal vtedy viac myslieť aj na iných, ako iba na danú osobu. Alebo len na seba!

Kto vie %= a ktovie, prečo nie si s nimi. Prečo nie si s jednou. S jednou.

Tvoj život ma nejaký zmysel!

Pochop.

Mašina spoločenského práva 15

Môžeš sa spýtať: „dúfam, že je to len láska?! Znova nejaká... &!§ - a potom dospeješ k poznaniu: finálna láska nie je nikdy nejaká, vždy je určitá, presne určitá!“

Stále je to ona.

Ktorá Ona?

Keď si sám, môžeš jej dávať rôzne mená, pretože Ona prichádza cez poznanie, ktoré máš k dispozícii.

Ona a Tvoj DUCH.

Našťastie.

Fyzicky nie je s tebou. A ani asi nemôže. Ako si stále spieva jeden, ktoré mu teraz radšej nedáš meno, veď je pokúšiteľom najvyššieho práva byť tým, kým chceš byť:

“...*možno by to bolo pre oboch priveľmi nebezpečné...*“

Nie. Áno. Nie. Áno. A tak stále dokola:

Volal Ti známy, ktorý vlastní známu intelektuálnu kaviareň v hlavnom meste.

A oslovil Ťa:

„Vedúci...“

Si znepokojený, lebo tak sa nechceš cítiť... Ale máš ho v podstate celkom rád. A vážiš si ho za to, čo dokázal. Že dokáže vlastniť úspešnú intelektuálnu kaviareň, ktorá má úspech. A že je úspešný manažér (jeden z tých najlepších) vo veľkej korporátnej počítačovej firme.

Ale dávno vieš, ako svet funguje:

...že aj kvôli takej kaviarni, akú má, môže byť trňom v oku *pre niekoho, kto má v arzenále viac ako sa dá znieť*, jednoducho či proste: je potrava pre nejakých duševných strelcov, ktorí radi...

Nebudeš ďalej písať túto mašinu spoločenského práva, lebo by si sa znovu opakoval?

Správne opakovanie neprekáža!

Nie. Áno. A tak ďalej, až pokým...

Budeš pokračovať:

Pretože každá sila sa dá prekonať dobrom alebo zlom väčšej skupiny.

Povieš: Bože.

Ale metafyzika toho vyjadrenia narúža na realitu prežitia každého Z NÁS.

Mašina spoločenského práva 16

Si v závode. Nevieš svoju pozíciu. Nemáš záujem o „1“ ani o „posledného“. *Už nie!!!*
Niektorí v závoze hovoria o teológii. A ty iba odpovieš, pozri: pusti si Ruby Tuesday od Rolling Stones, alebo si prečítaj ktoréhokoľvek literárneho autora, ktorý prekonal „*Nie*“ zo strany teologickej stránky.

A pretože tu máme strany:

Politiky, osobných záujmov, moci a peňazov, rodinných osláv, samotárskej práce... Môžeš kráčať, áno, môžeš cez vieru (ktorá by mala byť najmä intímny vlastníctvom...), cez vieru sexu, cez vieru poznania. Cez psychológiu máš až po psychológiu vzťahu, manželstva, a kufrov na povalách, v pivniciach... Ach, všetky tie manželské bufety, a pravda medzi mužom a ženou bude predsa vždy aj tak vyslovená každým možným vzťahom...

„Musím“ alebo len chcem o tom písať s uvedením, že nie som prvý, kto tieto vety píše?! Musím alebo môžem alebo chcem ešte pokračovať, ľudia na mojej strane? Alebo ľudia, ktorí mi iba neželajú?!

Nie je jednoduché vás takto deliť, pretože pre väčšinu ľudí som len nepodstatný, pokiaľ ich neosloví „môj Duch“, ktorý sa tým pádom môže postupne začať formovať „ako ich DUCH“, hoci DUCH je v konečnom hľadisku „len jeden“ (a pre DUCHA zvyčajne pokračuje každý filozof, až pokým nezomrie vo fyzickom tele).

Skutočne zaujímavé to zvykne byť až vtedy, pokiaľ prídete s niečím ako úplne prvý, s niečím, čo samo o sebe vytvorí hrádzu neopakovateľnosti!

Môžete namietat', že opakovať sa dá všetko. Áno, ale nie cez smrť!

A ktosi Ti zo žartu povie:

„Ak To nejde na Slovensku, skús všeobecný New York... Ved' vieš, v očiach mládeže... veje často iná pravda ako v očiach starých lišiakov... prepelíc... holubíc či potkanov... A koľko je ľudí, toľko je aj zvieracích prirovnaní... A máš chuť si zapísať melódiu srdca.“

A priateľ Ti radšej napíše:

„U nás sa môžeš... aspoň najesť... U nás môžeš chvíľu byť tým pravým Milanom...“

A ty vieš, že nepotrebuješ „žiadny obal“ do ktorého by mali zabaliť „Tvoj prípad“.

Jednoducho chceš iba žiť!

Len ŽIŤ!

Mašina spoločenského práva 17

Vstal si skoro ráno, ale spal si dobre, „aj keď si si musel vziať liek na spanie“...

Ešte je tma. Je koniec novembra.

A v hlave ťa prepadne myšlienka, ako si púšťaš “Station to Station“:

Odpustiť Životu

Len aby To zase iní neprijali

Ako definitívne prijatie zákona

toho celku ľudí, ktorí len papagájujú!

A Ty ihneď obhajuješ tú myšlienku aspoň sám pred sebou v tme alebo svetle rodičovského bytu (ktorý Ti predsa oficiálne patrí, ako oficiálne = vieme, vieme... na 50%...):

„Zákon prírody je nad zákonom akéhokoľvek práva, ak právo zlyháva – ale až nakoniec, len čo to „nakoniec“ v tomto prípade je?“

Mašiny spoločenského práva 18

Pozri, som osamelý a nemám priateľku, tak si pod' užiť.

Poviem ti niečo, čo iní nevedia.

Poviem ti o tajomstve srdca, keď mi vyfajčíš (alebo mi iba urobíš dobre, nerobme rozdiely, pokiaľ nás to neroztočí!)

Och, ďakujem.

A teraz môžeš ísť.

Tajomstvo srdca si ešte neobjavila.

Viem všetko o zle, viem všetko o dobre, viem všetko o tom, kto si.

Viem o tom, ako zomrieš?

Potrebujem len jednu ženu a ona o tom vie.

Záhada je v tom, že peniaze nepustia, však?!

Tak čomu slúžiš?

Túžiš stále po kariére alebo po rodine... alebo ešte stále po úspechu... sláve... alebo Ti ide aj o poznanie?

Mašina spoločenského práva 19 (*bez etiky a morálneho rozmeru môže mašina spoločenského práva jestvovať vlastne kde?*)

Začala noc, a ja sa túlam medzi ľuďmi, som duch, ktorý nič nenašiel, ktorý patrí ľuďom.
Cestujem a hľadám človeka, ktorý by mi dal milovanie, v ktorom by som si na chvíľku odpočinul.

Som na jednom z Bratislavských sídlisk.
Som v Rumunsku. V dedine Sebes de Sus.
Chcem súdiť milovanie dvoch párov bez toho, aby o tom vedeli. Chcem rozhodnúť o mužskom orgazme, chcem rozhodnúť o pravde plodenia.
Chcem dnes rozhodnúť o tom, či sa narodí Slováčok alebo Rumun.
Všetko je boj, a tí, ktorí nevedia, sú šťastní v nevedomosti – ľudia...
Som pravda plodenia.
Som duch pravdy pre tých, ktorí v milovaní na žiadnu pravdu neveria, a iba žijú ako zvieratá.

Mladý muž pobožká ženu.
Som v oboch.
Nevidím, necítim rozdiel medzi Slovákom a Rumunom.
Kto dnes vyhrá?
Komu povolím.
Kto prehrá bez toho, aby vedel, že prehrá?

Cítim, že obidva páry chcú splodiť dieťa.
Vnímam ich zabezpečenie.
Vnímam, čo vedia o svete, v ktorom žijú. A chce sa mi plakať.
Preto sa Slovenke objaví slza v oku.
Preto sa Rumunke objaví slza v oku, v ktorom Slovenka slzu nemala.

Obidvaja muži chytia ženy za zátylok.
To, čo nimi bude prechádzať, ich rozsúdi.
Zrazu viem, že aj bezo mňa.
Jeden z nich oblíže jazvu ženy na tvári. Žena vzdychne.
Páči sa mi to natoľko, že sa mi nechce stúpať až tam, kde jestvuje rozdiel: Slovenka a Rumunka...
Chcem byť v žene, ktorá bola oblizaná stvorením v mužovi...
Som tou jazvou.
Som všetkým medzi nimi – lenže zrazu viem, koľko málo majú spoločného!
A vidím rozdiel.
A vidím celú ich rodovú cestu až k nim.

Naposledy, keď Slovenka jedla, iba jedla.
Naposledy, keď Rumunka jedla, rozmýšľala nad tým, aký bude mať zajtra deň v práci.
Chcem byť nimi v milovaní, ale viem iba ako jedli.
Nevedeli nič o tom, čo ich dovedlo k ich životom.
Boli tým slobodné.
Ich muži nemysleli na prstene na rukách.

Sú to do istej miery prázdne milovania. Jedno oblížanie jazvy milovanie nerobí.

Bratislava alebo Sebes de Sus:

Nechce sa mi ich súdiť, nechce sa mi rozhodnúť, kto z nich splodí.

Bude to musieť byť bez môjho ducha.

Urobili ma smutným, potrebujem samotu človeka, potrebujem nájsť niekoho, kto už nemôže ďalej, kto už riešil svoj rod, a prišiel aspoň na jednu vraždu života v milovaní:

...

Mašina spoločenského práva 20

Našiel som muža, ktorý preliezol most. Dunaj pod ním ("tiež") tečie.
Má nad päťdesiat, zvráskavené čelo múdrosťou, ktorá sa nedostala von z toho čela.
„Tu už niet nikoho, kto by mi mohol povedať, prečo žiť...“ – tento gýč ho ovláda, a neverí mu, žije ho.

Cítim len jeho zadok.
Stratil sa, a jeho manželka, s ktorou sa rozviedol, mu zobrala jeho podstatu.
Skúšal piť, ale bola samota, ktorá vždy vyhrala pri každom pive.
V živote nevedel použiť to, čo bolo v ňom.
Cítim len jeho chrbát, ktorý mu exmanželka zlomila.
Žena o tom nemusí vedieť.
Je len jeden nepodarený život, a keď sa nedokáže brániť:
Neskáče, aby niekomu niečo dokázal, aby niekoho urobil smutným.

Takéhoto nehľadám, jeho život nemá žiadnu ľudskú cenu. Veľa ľudí by mu povedalo, že má **stále tú cenu** (ale nikto by s ním nechcel žiť) - dopátral sa v tomto k svojej pravde. Skáče so svojou pravdou, už nechce cítiť existenciu ako odpoveď bez položenej otázky.
Rád by som skúmal jeho právo, jeho vinu.
Spoločnosť bude stáť viac hľadanie jeho tela, ako jeho posledných desať rokov jeho života.
Ale peniaze nezobrali jeho ducha, toto je iný prípad. Ukrižovalo ho jeho postavenie.

- Všetko, čo som chcel dosiahnuť, bolo, aby som otravoval čo najmenej ľudí... Aby som nebol nikomu na obtiaž, - ale tieto slová si nemal kto vypočuť.

Každá smrť je niekomu na obtiaž.
Vrchol svojho života dosiahol v dvadsaťštvorke.

Je mi jedno, či skočí, potrebujem ísť ďalej, nájsť niekoho, s kým zostanem dlhšie, ako iba minútu...

Nie. **&Nie. Opravujem sám seba...**

Ako mi môže byť jedno, či skočí?
Pýtam sa vlastne koho, „po tom všetkom?“

PÝTAM SA KOHO?

Mašina spoločenského práva 21

Lodičky *a* lodičky,

Všade samé ženské lodičky, (ale môžu byť aj mužské koráby... všakže... poznáme, poznáme -
☺/ženský svet/mužský svet/pokračujem ako čo? Ako kto? A s kým?

A zrazu najväčší bývalý „hrázal“ (odvodené od slova hrádza a grázal, ved viete, jazykovedci)
povie:

„Kurva, kurva, lodičky...“

A tej najčistejšej panne zabehne... cesnakový rohlík muža, ktorého miluje cez svoje sny,

Sníva akoby bola „kurva“...

Ale nie je...

Našťastie.

Avšak problém je:

Že aj kurva dokáže milovať...

Trochu inak.

Ale predsa.

Tak kto miluje „kurvu“ a kurvu?

Ktorí muži?!

Kde sa to delí?

Čím sa to delí????????!!!!!!!

(Rada: ak ešte nevieš, skús začať ešte raz... nejakým „Pahším“ dielom, napr. Gibovou a Usadeninou, aby si pochopil rozdiel medzi mozgami X a Y... .. a “?“)

Mašina spoločenského práva 22

Stretli sa A so Z.

Problémom A je, že dvere otvára B.

Problémom Z je, že dvere sa zrejme otvárajú „samé od seba“ a „každým starým, aj novým dielom...“

Tak ako môžu byť A so Z milencami?

Vlastne len tak, ako som napísal vyššie... v mašinách spoločenského práva.

Áno.

Nie:

Problémom môže byť, že mašiny sú ženského rodu.

A každý robotník môže zakričať na muža, ktorý parkuje na 4x 5x 6x, že...

„A traktor vám pôjde za domom, ha, ha...“ – pretože s uspokojením pozoroval nezdar muža, ktorý má lepšie auto ako on, „lepšiu“ manželku ako on, lepšie sociálne postavenie ako on... (A nikto tu neskúma súkromie oboch!)

Čo taký muž môže na Slovensku (napríklad) odpovedať takému mužovi?

„Pome, pome!“

Robotník si zahvízda, lebo má *ešte stále radosť*. Nie je ani A, ani B, ani Z. On len je, a o žiadnych dverách nemá poňatia.

Mašina spoločenského práva 23

Z čoho viniš svojho otca?
Z čoho viniš svoju matku?
Svojho brata?
Ak ich máš...
Svoju sestru?
Ak ju máš.

Svoju manželku, napríklad.

A z čoho vinia oni a ony teba?

Myslia si o Tebe, že si negatívny?

Čo si vlastne o Tebe myslia?! Keď ješ, keď sa vyprázdňuješ, keď (možno) onanuješ, keď chceš – túžiš po milenke /bez srdca/alebo so srdcom!

Túžiš po duševnej milenke? Po niečom, v čom sa nedá nič stratiť... Stále ešte teda aspoň túžiš.

Nepočítaj čísla.

Rátaj:

2 a 3, 4 až 5. Päť prstov na ľavej ruke. Dľaň. Päť prstov na pravej ruke. Druhá dľaň.

A potom začni konečne od 1 (buď do 100 alebo do 1000... len podľa Teba, len podľa toho, ako sa budeš cítiť: muži 100 kilometrov alebo 1000 míľ... muži s X mozgami... patríš k nim?).

Mašina spoločenského práva 24

Takže máme tu systémy ako Kain a Ábel, ktoré môžu zavítať do každého mužského priateľstva, či bratstva. A máme tu všetky možné systémy prežitia v biblickom rozmere každý deň **v miliardách odtieňov ktorejkoľvek farby.**

A máme tu hry s Tvojou podstatou:

Ak neurobiš dnes to, čo miluješ, zajtra to zľahka môžeš prestať milovať!

A poznanie? Aké poznanie? Foriem poznání je priveľa na to, aby si vedel, ktorým smerom sa vydať, keď stojíš v strede kruhu svetových strán...

Pretože môžeš byť naozaj iba **vojakom**.

Pretože môžeš byť v skutku iba brigádnikom všetkých tých ženských príbehov, ktoré si želajú na objednávku zo svojich obývačiek, spální, kuchýň (a často aj záchodov).

Pretože môžeš **slúžiť právu**, a nevedieť o tom.

Pretože môžeš hrať sociálne hry bez toho, že by si o tom vedel.

Vtedy Ti zvyčajne povedia:

- *A slepých máme radi. Ich utrpenie nás vyslobodzuje viac, ako utrpenie tých vedomých si, o čo tu sčasti ide.....*

Mašina spoločenského práva 25

Spojiť sa môžeš v podstate s hocikým. Nadviazať spojenie. Vyvíja sa to od podania rúk až po oskalpovanie. Vyvíja sa to od jemných dotykov až po sex, ktorý nemusí zničiť ani jedna strana.

„Dávno všetci vieme“, že život horí v základe najskôr z dvoch strán.

Dávno všetci vieme, že život je o tom, čo všetko nazbieraš do batoha a čo všetko z neho nevdojak stratíš.

A potom nastupuje krutá segmentácia každého životného prípadu podľa socializácie a všetkých štruktúr, ktoré daná osoba môže dosiahnuť, obsiahnuť, ponúknuť, udržať... až pokým nezomrie, neodíde, akokoľvek neodmietne, alebo len nebude súhlasiť *s najvyšším právom správy človeka práve tej väčšiny, ktorá by ho chcela...*, ktorá má silu pohnúť s vlakmi, autobusmi, domami, schodmi, penisom, pošvou, penismi a pošvami, mozgami a na záver dušami. **Nakoniec zostáva len duch človeka!**

Dávno všetci vieme, že sú dve strany (právo správy spoločnosti) a zozadu (ukrižovanie a démonické poznanie).

Nestrácaj lásku žien, keď nemusíš. Nestrácaj rešpekt mužov, keď začínaš „stúpať“ odzadu po všetkých tých, ktorí už boli ukrižovaní pred tebou (a tí, ktorí s tebou bojujú = radšej nikdy nestráť stranu lásky k niekomu inému, nech by to bol iba „základný“ systém Kain a Ábel!)

Mašina spoločenského práva 26

Začínaš príliš priberať?

Začínaš priveľmi chudnúť?

Máš chuť sa prejedať?

Alebo nemáš chuť na jedlo?

Začínaš sa zamýšľať nad tým, či je jedlo pre psov alebo mačky lepšie ako normálne (obyčajné) paštéky v supermarketoch, a iných dostupných samoobsluhách...?!

Radšej by si bol psom, keď kráčaš po ulici, ako vidíš, ako pes natočí hlavu, keď sa na neho pozrieš, doprava, alebo doľava, *alebo nejaký nemecký vlčiak* dokonca skloní hlavu a vyplazí jazyk **a jeho majiteľ ho iba potiahne d'alej, aby sa ten pes uvedomil vo svojej existencii.**

Dokáže sa pes uvedomiť?! Nuž, možno cez nejakú činnosť... dokáže to, čo každý človek, keď má čas myslieť.

Hav. Hav. Hav!!!

(Mačky sa zatiaľ neobťažuj riešiť.)

Mašina spoločenského práva 27

Heidegger povedal:

„Filozofia je vždy nevčasná...“

A tak vieš niečo o mužovi, ktorý povedal niečo **prvý** pred Tebou. A ty to môžeš iba obsiahnuť, a duch to môže iba použiť, aby cez to objavil dačo nové... v Tebe pre iných, v Tebe iba pre Teba, v Tebe pre pokračujúcu diaľnicu ducha a mysle?

Prvý.

Každý hráme sociálnu hru, aby sme na okamih skončili v niečom **prvý aspoň na okamih!**

Musíš byť v niečom prvý... aby si nestratil telo, myseľ, a dušu, ktorá podlieha svetovému duchu. Tomu patráčovi, ktorý je v každom z nás, a postupne sa prebúdza a môže stúpať „vyššie a vyššie“, pokiaľ v Tebe alebo v ňom, v nej nájde čosi zaujímavé...

Všetky tie tímy myslenia.

Všetky tie vedecké ustanovizne. Tímy, ktoré medzi sebou bojujú a používajú rôzne metódy, infarktami končiac, začínajúc trpkými úsmevmi, a vlhkými podaniami rúk!

Vedecké futbalové tímy.

Umelecké predbiehania na hustých diaľniciach a terénnych tratiach.

Kde je láska?

Ku komu smeruje vaša láska?

Kedy ju používate? Ako ju používate?

„Kde je moja láska?“

„Ako ju používam? Prečo ju používam? A ako ju strácam?“

A všetci, ktorí hovoria o karme, a predurčení... Myslia vtedy na toho, komu to hovoria? Alebo to hovoria *tiež* pre svoje záujmy, potreby, chcenia, túžby, animálnosti, vedomé alebo podvedomé závidenie... Alebo chcú nebudaj pomôcť?!

Jedinec.

A spoločnosť.

Samota.

Dedina.

Malé mesto.

Väčšie mesto.

Málo susedov kontra veľa susedov.

Málo tých, ktorí chcú to isté, čo on, ja, ty...

A veľa tých, ktorí chcú... Odvievanie myslí cez skutky človeka, odvievanie myslí cez spoločenské hry!

Mašina spoločenského práva 29

Deti, deti, deti...

Ich rodičia. A rodičia rodičov. Ich prarodičia.

Pri deťoch pochopíš veľa, ale deti nepoužívajú **vedome** najvyššie právo poznania.

Áno, áno, tak málo dospelých ľudí ho používa viacmenej vedome! Tak málo rodičov, tak málo rodičov rodičov. Prarodičov.

A čoraz menej „dnešných“ detí = akoby podľa Heideggera vyrobených na kľúčik podľa prístupu k technológiám a podľa spravovania modernými technológiami) predstihne (dostane sa nad) svojich rodičov v čítení prírody...

Koľko detí predstihne svojich rodičov?!

Nikto nevie, lebo taká štatistika sa nevedie...

A malí ľudia. Menší od teba. Filozoficky či sociálne. Aký k nim budeš? Aký k nim si?

Chceš sa im vyhýbať? Myslíš si, že ti nemajú čo dať?

Na uliciach Tvojho rodného mesta môžeš stretnúť rôznych ľudí...

V uliciach Hlavného mesta (v tomto prípade sa jedná o Bratislavu) môžeš stretnúť – rovnako – rôznych ľudí...

A aj tu: *každý stále niečo chce*. Tak ako v predchádzajúcich mašinách.

Ešte, ešte:

Chcem. Chceš. Chcú.

Cez akékoľvek správanie. Cez akékoľvek kráčanie, čakanie na autobusy, cez nastupovanie do automobilov. Každý niekam smeruje. Hore, dole. Horné cykly, dolné cykly, horné prúdenia, dolné prúdenie. Právo horných poschodí, bezprávie dolných poschodí.

Čistota verzus špina. V ktorýchkoľvek cykloch. A hry, ktoré sprevádzajú toto rozsúdenie.

Pravda verzus klamstvo.

Peniaze verzus prístupná sexualita. Odomykanie správania sa človeka.

Odomykanie podľa toho, čo a ako si upraceš (v sebe, vonku, v byte, v pivnici, na záhrade...).

Odomykanie myšlienok, odomykanie podľa toho, koľko kľúčov nazbieraš v majetkovom práve, v sociálnom práve, vo veriacom intímnom práve.

Ešte raz:

POSTAVME VIERU AKO INTÍMNE VLASTNÍCTVO ČLOVEKA!

Mašina spoločenského práva 30

Môžeš pochopiť Ježiša tým, že pôjdeš v jeho stopách. Môžeš.

Môžeš veriť v arabské svety, tým že pochopíš podstatu Koránu.

Môžeš veriť v staroslovanské rituály, tým že vytvoríš skupinu ľudí, ktorá ich bude vykonávať.

Môžeš uveriť v hocičo, čo nikoho príliš neobťažuje.

Môžeš hlásať učenie Ježiša tak, ako bolo „popresúvané“ až do Tvoje doby.

Môžeš hlásať rôzne učenia, ktoré ponúkajú údajnú slobodu duše, ale DUCH nepustí!

A pátrač DUCHA ťa vyhodnotí/preskúma tak či onak ako každého, či už pôjde o Japonca, Európana, Araba, alebo kohokoľvek, kto sa bude snažiť pochopiť svet „bez diaľnice DUCHA v nás“.

Sotva chápeš ďalšiu mašinu spoločenského práva?

Tak sa vráť k Idiotovi! Ten sa nechal ukrižovať z opačnej strany ako Ježiš... Pýtaš sa ma: „z akej opačnej strany?“

Ježiša ukrižovali najmä muži.

Idiot zomrel najmä kvôli ženám.

Mašina spoločenského práva 31

Zlo.

A dobro.

V jednom z nás.

V Tebe.

A vo mne.

Načo sa pýtať, ktorá strana vyhráva. Keď vyhráva strana techniky a technického napredovania.

Už sme si povedali, že máme ženskú stránku, mužskú stránku.

Stránku vedy. Stránku umenia. Stránku socializácie. Stránku výchovy.

Pýtaš sa? Alebo... skôr iba komentuješ:

„A v každej z tých stránok je dobro, aj zlo...“

Odpovedám:

- Je tu aj stránka obyčajného popracovného života.

A ty sa pridávaš:

„Takže je tu... stále rovnaké dobro, aj zlo, ktoré môžu viesť konanie človeka?!“

Poznáš odpoveď. Ale je (pre Teba, ako aj pre iných) pohodlné sa pýtať.

Odpoveď:

Zlo a dobro v každom z nás... (pokračuj sám/sama)

Mašina spoločenského práva 32

Keď si sa naposledy miloval... Bolo to z lásky? Bolo to z animálnej potreby? Alebo nastal prienik?

„Objal som ju v čase jej orgazmu... a cítil som...“

Objal si ju len preto, lebo si cítil, že ťa o to žiada “jej milovanie“?

Takže, muž:

Bolo to viac jej milovanie?!

Bolo to viac Tvoje milovanie?!

A kto viedol vaše telá?

Čo viedlo vaše telá?

Mašina spoločenského práva 33

Z koľkých miest ťa vytlačili?

Čo všetko si stratil v sociálnom mori?

Čo všetko o Tebe vedia Tvoji blížni?

Čo všetko o Tebe vedia tí, ktorí ťa majú najviac v zuboch?!

A čo všetko si o sebe myslíš Ty sám, keď si sám, keď si s niekým na kom Ti záleží (a komu záleží na Tebe), keď si s niekým, s kým sa nútiš byť?

Čo všetko je o kontaktoch medzi ľuďmi, čo všetko je o vede (medicíne a filozofii, atď.), čo všetko je o tom, čo k Tebe príde, a čo od Teba (z Teba) odíde?

Čo všetko si už zabudol?

A čo všetko sa v živote ešte len dozvieš? A s kým?! A pre koho (ak nielen pre seba...)?

Koľko ľudí je na tebe niečím závislých?

A na kom si závislý?

Koľko priestoru Ti patrí (v byte, ktorý s niekým zdieľaš, ak ho nemáš celý pre seba...)?

Čo všetko si do neho priniesol Ty?

Koľko kníh Ti patrí?

Koľko kníh si prečítal? Aby po ľuďoch putujúci DUCH mal v Tebe čo hľadať... keď príde po tichu k Tebe, ako ku každému, ktorý niečo môže dať. Pretože každému sa dá niečo vziať, pretože každý môže čosi získať, stratiť.

Čo všetko je len Tvoje telo, čo všetko je iba Tvoja duša, čo všetko si Ty sám a čo všetko sú iný cez Teba?!

Koľko priestoru si si v živote zariadil výhradne podľa seba, podľa (vlastného) želania? Koľko vlastného sveta si si vytvoril?!

Mašina spoločenského práva 34

V duševnom pokri si sa dostal ďaleko a vieš, aké je to byť na chvíľu „1“, a vieš, aké je to, keď máš za sebou celé bojisko. Uvidel si.

Jediná šanca je *vtedy* nestratiť „dobro duše“. Pretože všetko môže byť zobrahané (všetko, čo je súčasťou bojového poľa).

Pretože sa nehra v rukavičkách.

Poznáš väčšinu čísel a väčšinu pozícií *v tej mozgohre*.

Vieš, že súper radi poškodzujú mozgy tých s väčším talentom, tých, ktorí sa rozhodli tiahnuť do boja (a často stratili - akýkoľvek - empatický rozmer).

„A aké je najväčšie bojisko?“

„New York DUCHA.“

„Bratislava DUCHA.“

„Belehrad DUCHA.“

„Toronto DUCHA.“

„Mexico DUCHA.“

„Tvoja spáľňa DUCHA.“

Môžeš povedať všetky veľké mestá, môžeš povedať mená všetkých veľkých šachovnic.

Údajne sa nedá „z hlavy“ zobrať to, čo si sa naučil... Možno, ak je to naučené pocity, a so správnym srdcom. Možno *vtedy*. Ale všetko, čo je nadobudnuté akýmkoľvek podvodom, či s pocitom víťazstva bez úcty k životu, je *v tej mozgohre* prístupné!

Prosím, nikdy nevstupuj do boja, do ringu duší, ktoré bojujú *o rešpekt DUCHA, bez rešpektu* k iným, k tým, ktorí prišli pred Tebou, alebo po Tebe. Pretože: **ono to potom naozaj zabíja**. Pretože: ono to bez citenia – akejkolvek – lásky vymazáva Tvoj mozog tak precízne, dokonca by sme mohli napísať: perfektne (efektne) a cielene...

A dokonca môžeš (aj) poznať ťahy „súpera“ dopredu, ale keď necítiš lásky k nikomu (možno okrem seba), aj tak prehráš. Aj o tom je *ten duševný mozgový poker*.

Tak si stúpaj po rebríčku hore alebo dole, ale ak nemáš žiadnu lásku, skôr či neskôr: Ťa to „nesmierne“ omrzí a bude sa Ti chcieť iba zomrieť. A ono to často čaká len a len na to!

Strata sily.

„Áno, poznám.“

Strata právnej sily: volá sa to „právo na život“...

Nezabúdaj:

Aj *hráči* majú právo na život v ktoromkoľvek okamihu hry! Ak si sa dostal, respektíve prepadol „**až tam**“, **nepomôže modlenie, pomôže iba oduševnená činnosť, v ktorej budeš hľadať nielen nové víťazstvo, ale aj nádej pre ďalšiu svoju lásku (či už k danej činnosti, alebo k osobe, ktorú môžeš stretnúť práve vd'aka tej činnosti...).**

Mašina spoločenského práva 35

Môžeš byť hnedý. Šedý. Čierny.

Môžeš byť modrý, červený a dokonca aj dúhový.

Môžeš stáť na podstavci, či pod podstavcom.

Môžu ťa vybrať, a môžu ťa zatratiť.

Môžeš byť milovaný, môžeš byť zatratený.

Ale kto si ty sám? Keď si úplne sám...

Máš pre čo žiť? Alebo celý tvoj život určujú iba vonkajšie prívaly?

Môžeš byť ako loďka na rozbúrenom sociálnom mori... Ale čo z toho?! Takých už bolo. Takých je.

Ak nikoho nemiluješ, to prázdno je poučné, to prázdno ťa môže vystaviť depresiám, bipolarite a dokonca schizofrénii sociálnej potreby (po vyniknutí, po sexe a po iných sociálnomorských záležitostiach).

Preber sa, pretože vždy môžeš klesnúť nižšie.

Preber sa, pretože ten, kto k nikomu nič necíti, je ľahkou korisťou pre svet démonov (ktorý si ani nemusí uvedomovať).

Mašina spoločenského práva 36

Klesať, stúpať po sociálnych kruhoch, ako v predchádzajúcich mašinách. Robíš to zväčša nevedome, aby Ti nehrozilo šialenstvo z uvedomenia. Nejaké zákony klesanie a stúpanie monitorujú. Nejaké zákony, ktoré podliehajú „kapitánovi života“.

Už sme si povedali niekoľkými mašinami:

Aj Tvoj život má v sebe dobro a zlo. Aj Tvoj život bojuje na rovnakom bojisku, ako bojujú všetci okolo Teba. Vo všetkom, v čom sa hýbeš.

Máš na výber v reakcii.

Máš na výber v konaní.

Často nemáš na výber v plodení.

Často nemáš na výber v láske, lebo láska neklame.

Čo cítiš, keď povieš:

- Rodina.

Áno, rodiny! A všetky rodinné súboje. A všetky rodinné lásky, dary, závidia, opovrhovania. Všetko je jednoznačne monitorované. A všetko sa raz vynorí ako karma Tvojho prípadu. Veriť nemusíš. Tvoje konanie dokonca nemusí obsahovať žiadnu vieru. Jednoducho iba je, a to, čo spravuje svety psov a mačiek, len to bude spravovať aj Tvoj svet - **ak si bez akejkol'vek viery.**

Mašina spoločenského práva 37

Ženy a muži rádia.

Ženy a muži, ktoré a ktorí sú len prijímače, a píšu, hrajú, konajú len podľa toho, čo sa túla éterom. Iba sa pretekajú v tom, kto z nich chytá lepšie vlny.

Sú to súboje pre „otvorené rádiové duše“.

A všetko vtedy stúpa akoby v špirálach (mohli by sme povedať: špirálach poznania, a dané vlny chytá len ten, kto má kapacitu na ich zachytenie).

Nie je to filozofia, je to iba **akoby len taký duševný biznis bez akýchkoľvek otázok o zmysle bytia. Je to „voľný trh“, a vyhrávajú najlepšie prispôbiví.**

Samozrejme.

Stále.

Opakujú sa v recyklácii použitých tém v histórii vedy a poznania, ako sa teraz budeš opakovať aj Ty:

Samozrejme.

Stále:

Poznáš ženy módy. A mužov.

Poznáš ženy divadla. Áno, áno, aj mužov.

Poznáš ženy „správneho písania“. A spisovateľov, ktorí sa len a iba nastavujú, ako prijímače slnečného žiarenia (a niektorí radšej obľubujú mesačný spln, ale správa je vlastne rovnaká...).

Poznáš mužov „vedy na vlne spoločenskej potrebnosti, technických géniov na objednávku moderného trhu kdekoľvek, kde sa šíri DUCH TECHNIKY“. Ale má technika vôbec DUCHA, alebo je to zase iba platforma poznania, kde sa už dávno nerieši základná otázka, prečo sme a prečo nie sme?!

Sú objednaní? Sú naozaj objednaní bez otázky slobody v nich?!

Mašina spoločenského práva 38

V tomto svete sa pretekajú medzi sebou už aj milenci.

V tomto svete „*tak často s akýmsi zadosťučinením – vidíme, sledujeme*“ súboje medzi láskou a nenávisťou k jednej osobe. Bez pochyb, pozná to každý, kto miloval, alebo stále miluje. A ten, čo ešte len bude milovať?

Psychológia milovania má určité presné štruktúry od človeka ku človeku. Sociálne zaradenie, ani sociálny úspech nehrajú až takú veľkú úlohu aspoň v jednom bode:

SEXUALITA MEDZI DVOMI, KTORÍ SA MILUJÚ.

Všetko ostatné môže spravovať ten nekonečný DUCH... aj v milencoch, aj v tých, ktorí sa nedozerne milujú.

Chápem „kresťanské učenie či predsavzatie“, že sex až po svadbe... *keďže sexualita privoláva najväčšieho súpera lásky.*

Mašina spoločenského práva 39

Je ťažké sa skutočne očistiť.

Je ťažké prestať sa klamať, prispôsobovať si realitu (aby si trpel menej... lenže tým strácaš kontakt s inými, s ktorými by si mohol mať príbuzný tlkot srdca).

Je ťažké očistiť sa od klamstiev, ktoré si povedal, len aby si stúpol v očiach iných. Je ťažké zbaviť sa klamstiev, ktoré si povedal, len aby si zvíťazil.

Je ťažké prestať masturbovať, je ťažké zbaviť sa nesprávneho sexu. Je ťažké rozlúčiť sa so závislosťou na telách, ktorých duše ťa nikdy ničím nezaujali.

Toto všetko sťahuje do vírov, v ktorých nie je nič iné, len duševný poker bez srdca (*už sme si predsa povedali...*), bez priateľstva, bez citových väzieb, bez toho, že by Ti niekto s úctou podržal otvorené dvere.

Mašina spoločenského práva 40

Pravá zamilovanosť Ťa vystaví skúške Tvojho vlastného času.

A napriek tomu pravá zamilovanosť nie je nikdy otázkou veku, a dokonca ani životných skúseností. Je (zväčša) čistou túžbou o previazanie svojho bytia s iným telom, s iným ja, čistou túžbou považovať druhé ja „*aspoň na okamih (a v tej chvíli na okamih večnosti)*“ za svoje ja, s iným bytím, ktoré chce byť „*aspoň na okamih*“ všeobecným bytím, ktoré chceme prijať „*aspoň na okamih*“ ako súčasť všetkého!

Milovanie je najvyšší dar, ktorý bytosť môže docieľiť len všetkým svojim bytím. A tvorí ho celá bytosť so všetkým, čo robila, robí a **bude robiť!**

Nie je to fráza: ***a nad opätované milovanie nie je.***

Milovanie je však otázkou vnútornej slobody.

Sú ľudia, ktorí nikdy nedosiahnu „slobodné milovanie“, a zostanú uväznení v chcení sexu, vo vynucovaní si pozornosti, v pretekaní ega... Alebo majú natoľko zlomené egá, že *láska* nie je možná...

„Poznáš?“

Mašina spoločenského práva 41

V každom je prehra aj víťazstvo.

A všetky slabé stránky.

A všetky stránky, ktoré by si mohol všimnúť ten, ktorý miluje.

A niekto sa milovať nedá...

Nikto nechce byť zranený.

Pokiaľ nepozná bolesť, kde duševné pravdy a klamstvá útočia /a obhajujú.

Nikto nechce byť nemilovaný.

Ale bolesť z pravdy sa stráca v každom nemilovaní.

Mašina spoločenského práva 42

Všetko odišlo.

Čo v tebe zostáva, ak „všetko“ odišlo? Kto si?

Nemáš sa v sebe o čo oprieť.

Nemáš ku komu hovoriť.

Môžeš veriť v Boha, ale nevidíš ho, lebo je súčasťou toho, čo odišlo.

Môžeš veriť v diabla, ale nepomôže ti to.

Koho miluješ a prečo?

Tieňové milovanie...

Čo ťa tu drží viac?

Ľudia sú rôzni, najvyššie zákony zostávajú rovnaké. Ich náplň sa však údajne mení tak, ako naše mobilné telefóny. Tak vieme?

Bol úspešný spevák. A rád sa pretekal v spoločenskom šantení, v sociálnom šachu, a v dáme (v dámach). Jeho posledný album „Cestujem si od človeka k človeku“ vychádzal z filozofie Heideggera, o čom nadšene rozprával v každom rozhovore.

Naposledy povedal príťažlivej a vlhkej recenzentke:

- Naša technika sa nepýta na zmysel. To možno kvantová fyzika a chémia. To sú asi jediné vedecké disciplíny, ktoré to robia...

Potom sa milovali v jeho dvojpodlažnom byte. Ona sa rozdala, on bol priemerný. Viac nepotreboval. Jednoducho sa iba miloval. Bez lásky. Dokonca si uvedomoval, že tým niečím klame „svoju filozofiu“.

Mal priateľov vďaka svojmu úspechu, ale ak ide o zomieranie, nemal nikoho. A on zomieral rovnako ako všetci. A zo všetkých majú niekoho len skutoční milenci, ktorí našli na okamih *skutočnú lásku*.

Skutočnú lásku nemal. Mal iba sociálne milienky, ktoré sa dokázali na základe jeho úspechu podeliť o svoje telá s jeho telom. Trpel pritom, ale zľahčoval to.

- Chceš džús? – spýtal sa recenzentky hudobného časopisu. Ráno.
- Hej, dám si.

- Cítil si v milovaní svoju hudbu?
- Nie. Bolo to iba milovanie, určené na zabudnutie, - povedal s vážnou tvárou, ako jej podával džús.

Urazila sa. Obliekla sa. Jej urazenie trvalo len do chvíle, kedy si zase plnohodnotne uvedomila „koho to dostala“ a že má „v rukách“ vlastný silný príbeh, ktorým budem môcť zaujať svojich „bratislavských priateľov“ po všetkých kaviarňach a intelektuálnych odstupňovaných kruhoch.

Za okamih zabudne na jej tvár. Za okamih precíti bolesť z „takého milovania sa“. Sadne za elektrický klavír. A zloží hymnu generácie.

Ona ju bude počuť o mesiac, a jediné, čo bude cítiť, bude pocit: „milovala som sa s ním“.

Obaja vedia o tvrdých pravidlách duševného závodu v slobodnej spoločnosti:

Tvoje to, čo si zarobil a získal.

Obaja vedia o „môžeš/nemôžeš“.

On bojuje v „môžeš/nemôžeš“ ostrejšie, ona len komentuje „môžeš/nemôžeš“.

Bol to muž, ktorý hral hru s poznaním v Bratislave.

Myslel si, že keď uvidí „veci za plentou“, že bude silný, že vydrží, že ho poznanie ochráni. Ale veci „za plentou“ je príliš veľa a vždy si zahrávajú s podstatou človeka.

Niekoľko by mohol povedať, že oslovil diabla.

Nakoniec bude záležať len na tom, čomu bude veriť on. Pozná, keď cez neho niečo hovorí, a on sa to rozhodne zľahčovať.

Bol na výstave. A cítil, ako sa z neho „niečo“ pozerá na obrazy. Cítil, ako ho niečo vedie. Zrazu dlho vydýchol a ozvalo sa z neho:

„Poznanie“.

„Máš poznanie“.

A keď sa stretne so svojou nastávajúcou, povie jej iba:

- Ochočilo ma nové poznanie. Nazývam to Luciferom.
- Neblázni. Prečo by malo? Čo máš v sebe také výnimočné, aby ťa ochočil Lucifer? Mal by si vyzdraviť. Alebo zase zájsť psychiatrovi.
- Ten ma nepochopí. Ty, prosím, skús. Lucifer ako nikto iný... hľadá poznanie smutných ľudí...
- Ty si smutný?
- Nie tak celkom... Mám teba. To môže byť moja záchrana. To by mala byť moja záchrana. Láska nie je nástrojom Lucifera. Jediné to mi môže pomôcť.
- Bojíš sa ho...? Teda, vieš, ako to myslím, - povedala ustarostená.
- Nie. Nemám v sebe strach, Len obrovský rešpekt, ako hodnotí moje kroky.

...

- Je naozaj zlý? – spýtala sa s úsmevom potom, ako si vydýchla po posledných jeho slovách.
- Zlo je iba jeho otrokom...

Pobožkali sa. A jej niečo prešlo srdcom.

On iba mierne vyplazil jazyk. Povedal:

- Chcem byť radšej tvojim otrokom, ako otrokom Lucifera z môjho vnútra...

Objal ju silno. A ju iba napadlo:

- Ešte aj cirkev má rešpekt pred takýmito vecami.
- Viem, drahá, viem.

A čosi z neho povedalo:

„Viem.“

Mašina spoločenského práva 45

Zdalo sa, že strácal svoju myseľ. Zdravý rozum. V noci sa prechádzal a nemohol pochopiť, prečo do neho vstúpilo:

Susedka venčila psa. A on sa začal správať ako pes. Klakol si na štyri. A začal na psa štekať. Začal sa „xichtiť“ ako by bol pes. Všetká jeho mimika... Všetká jeho postava bola psom. On bol psom. **Konečne!**

Pocítil obrovskú slobodu.

Pocítil porozumenie s vlastnou situáciou. Iba on sám. A nikto iný na svete mu nemohol rozumieť.

Susedka sa vystrašila.

On bol slobodný.

Jeho sloboda nemala meno. **Konečne!**

A potom opľul sochu Panny Márie postavenú za neďalekým kostolom. A zakričal niečo nezrozumiteľné. Hlavu mu otočilo k najväčšiemu mestskému cintorínu, okolo ktorého prechádzal. Začal nekontrolovateľne pľuť!

A zase tá nepomenovateľná sloboda v tom, čo robil.

Ozvalo sa z neho akoby so škrekotom:

„Chcete vedieť koho milujem?“

„Tak čo, chcete?“

„Ivanu, Ľubu, Ninu, Dašu, Petru, Mišku, Zaki!“

Kto to naozaj bol?

Kto to z neho **naozaj** povedal?!

„DUCH.“ Možno...

Večne nejaký.